

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

NATUURBESCHERMING.

No. 20.

Ongelukkigerwijze hebben de menschen die schieten een idee fixe dat zij zekere »hemelsche« rechten bezitten om allerlei dieren te *dooden!*

Van 't oogenblik af dat de schieters het feit toegeven dat dit *niet* waar is en dat de dieren om hun schoonheid en bestaansnoodzakelijkheid waard zijn om voor hun vernielwoede gespaard te blijven, van dat oogenblik af alleen, is er hoop, dat wij de natuur kunnen redden voor totale verwoesting.
Dr. HORNADAY.

Alvorens met het in No. 19 aangevangen boek door te gaan, moet ik even extra attent maken op de *belangrijke besluiten van de Jaarvergadering van de Deutsche Ver. tot Besch. van Vogels*, die dit jaar te Leipzig werd gehouden. Deze besluiten zijn daàrom voor ons ook van zulk een groot gewicht omdat ze *handelen over punten die noodzakelijk ook door Nederland moesten beslist worden in deze zelfde richting* op aanstooten van de *Nederlandsche Ver. tot Besch. van Vogels*.

Ten eerste stelt Graaf Wilamowitz-Moellendorff voor om alle dierenklemmen af te schaffen (de Deutsche Jachtbescherm-Ver. heeft reeds aan 't Ministerie daarop aangedrongen) en deze spreker maakt verder de zéér juiste opmerking (die ik eenigen tijd geleden al eens als wensch heb geuit) dat er een *wettelijk toezicht op de dierenopzetters* moest ingevoerd worden, ter wille van bescherming van zeldzame vogels¹⁾. Genoemde heeren hadden dan steeds een bewijs te toonen op welke manier zij aan zoo'n exemplaar gekomen waren. Ten tweede wordt voorgesteld, om te *verbieden dat andere dan huisvogels* (duiven en kippen etc.) *in scholen gebruikt worden als teekenmodellen en demonstratiemateriaal* voor Nat. Hist. onderwijs (reeds vroeger door mij als wensch geuit). Tot nog toe worden daarvoor juist de mooiste en *zeldzaamste* vogels gebruikt, *hetgeen absoluut niet noodig is*. Men vindt op scholen juist altijd *hoppen, ijsvogels, scharrelaars, paradijsvogels, kolibri's* etc. etc. Met een musch en een spreeuw desnoods, gaat het immers éven goed!

Ten derde stelt Prof. Voigt voor om *vlugschriften uit te geven en die rond te zenden aan groote grondbezitters* met de bedoeling daarin verrat, om alle zeldzame vogels én alle roofvogels ongemoeid te laten inplaats van ze, zooals tot nog toe gebeurt, ze neer te knallen uit schadelijk tijdverdrijf, of om ze mee te nemen als jachttrophee (!!), tijdelijke kamerversiering (!!), etc. (Dat mag de *eigenaar van 't landgoed »Eikenstein«* onder De Bilt met zijn *jachttopziener E. Polman* in zijn zak steken, daar 't Jan-nummer van D. L. N. alweer vermeldt, dat daar een 'n paar dagen van een héél jaar rondvliegende zeearend doelloos werd neergeschoten). In dit vlugschrift wordt vooral op den voorgrond gezet, dat ieder dier zijn levensdoel heeft, zoodat verdelging van bepaalde soorten zéér jammer en niet te rechtvaardigen is, en dat het *uit den booze is te werken met klemmen en vergift*. Zéér worden in de bescherming aanbevolen: alle uilen, de dagroofvogels, roerdomp, waterspreeuw (*onze zóó zeldzame Valkenburgsche die daar broedde werd helaas weer gedood!*) ijsvogel, klauwieren, scharrelaar, trapganzen en zwarte ooievaar.

Ten vierde werd de zéér plausible maatregel ingevoerd om *premies en eerediploma's uit te reiken aan die houtvesters en jachtpachters, die zich door de bescherming van zeldzame vogelsoorten verdienstelijk gemaakt hebben*. (Deze vlugschriften zijn reeds door 't Ministerie aan alle staatshoutvesters gezonden). Wat is 't buitenland ons land toch in *elk* punt vooruit in al dergelijke zaken. Hier blijft zoo héél veel nog altijd bij 't oude.

Het is zoo te wenschen eveneens, dat nu de *Jachtwet* in ons land spoedig herzien zal worden, de natuurbeschermers *een groot aantal vogels uit de Jachtwet verwijderd* zullen krijgen die den mensch *nooit* eenige schade doen (zooals snippen, plevieren etc. etc.); *anders wordt de nieuwe vogelwet een paskwil voor deze vogels*.

Dr. Hornaday, wiens boek ik nu weer ter hand neem, geeft mij deze troost bij mijn »aan dooveman's ooren kloppen«: »Bij het werken voor de bescherming van de natuur is er één machtige en nooit falende bron van troost: door den drang der tijden wordt van zélf *uw* zaak onophoudelijk sterker en de zaak van de vernielers verliest steeds-door aan kracht omdat logika, recht, billijkheid en de totale moraliteit geheel alleen aan *uw* zijde staan.«

¹⁾ Een prachtige uitvinding om al de opgezette dieren voor 't onderwijs *onnoodig* te maken, publiceert Dr. Floericke in 't Maart-nummer van *Mitteilungen über die Vogelwelt*, nl. levensgetrouwe, zuiver geschilderde plastische modellen, vervaardigd door beroemde, dierkundige artiesten. De afbeeldingen er bij doen zien, hoe levensgetrouw, los en bevallig die modellen zijn. Ware kunstuitingen!

Mochten op deze manier eindelijk die schoolverzamelingen van verbleekte, verstofte, door natuurvernieling verkregen huiden eens vervangen worden door deze duurzame praeparaten. Men doodt toch ook geen menschen, terwille van 't onderwijs, d. w. z. men doet dat onderwijs toch óók met *modellen* van lichaamsdeelen.

De schrijver verdeelt de menschheid in twee afdelingen: het schietend- en het niet-schietend contingent. Nu berust op de niet-schieters de dure en dringende verplichting om duidelijk en altijd maar weer aan te toonen, dat de schieters het *recht* niet bezitten om de natuur voor hunne egoïstische belangen te verwoesten, en dat de niet-schieters ook rechten kunnen laten gelden op de levende wezens. Doen de niet-schieters dat niet, dan moeten ze lijdelijk toezien dat het »Grootte leger van Verwoesters« geleidelijk alle dieren van de aarde afveegt.

Van dit »grootte leger van verwoesters« geeft het boek een zéér treffende afbeelding: een bladzijde vol van opringende menschenmassa's met geweren, ieder soort in zijn kenmerkende uitrusting en gelaatstrekken en houding, van verschillende wegen samenstromende; boven eene bende staat een bordje: »wij zijn *markt-schieters*«; boven een andere: »wij gebruiken *automatische- en pompgeweren*«; boven de volgende: »wij noemen ons *sportsmenschen*«; boven de daarop volgende: »wij vereenigingsmenschen dooden *zangvogels*«; boven de laatste bende: »wij zijn *vleeschpot-jagers*«. Er onder staat: »wachtend op 1 October«! Ieder jaar trekken 2,642,274 goed-gewapende mannen het veld in tegen het restje vrijlevende vogels en zoogdieren in de Vereenigde Staten. (Tout comme chez nous, mutatis mutandis!) Ook is een zeer goede teekening het leeglopende vat op pag. 6, met 7 gaten, waaruit waterstromen gutsen die vermelden: 1) uitroeijing van niet-jachtbare vogels; 2) onwettige jacht op jachtbare vogels; 3) te lange jachttijden; 4) wettelijke slachterij van in 't wild levende dieren; 5) de jachtwildhandel in vogels en zoogdieren; 6) automatische en pompgeweren; 7) veeren- en huidenhandel. Op het vat staat geschreven: »het restje van de in 't wild levende dieren«; er boven staat geschreven: »alles stopzetten of alles verliezen«; er onder: »zullen we één er van open laten?« In de inleiding tot het boek zegt de schrijver: »Van het eene eind van de wereld tot het andere is een onophoudelijk, onweerstaanbaar geschreeuw »doodt ze, doodt ze«. Hoe kan het ook anders, zegt hij, daar volle $\frac{9}{10}$ van onze z. g. n. beschermingswetten feitelijk gedictieerd zijn door de dieren-dooders. En toch! een wereld zonder dieren is gelijk een bosch zonder bladeren aan de boomen. De schrijver is »door het zien van alles wat hij moest bijwonen op dit punt, vol walging van de gulzigheid, 't egoïsme en de wreedheid van »gecivilizeerde« menschen jegens de andere wezens van deze aarde«. »Ik ben ziek van alle verhalen van moord en van alle schilderijen van bloedbaden. Het wordt hoog tijd voor een totale ommekeer, en het is juist dat wat wij vragen«.

Het boek is in twee deelen verdeeld: Deel I, bevattende 21 hoofdstukken over de uitroeijing der dieren. Deel II met 23 hoofdstukken over de bescherming. Hoofdstuk I van het eerste deel handelt over »de vroegere menigvuldigheid van het wilde dierenleven«. Uit dit hoofdstuk stip ik even de volgende frappant-mooie zinnen aan: 1) *Indien er werkelijk een klasse-justitie bestaat, dan is er een voorbeeld voor, dat eenige havelooze markt-jagers de vogels van het heele volk uitmoorden om ze aan een paar lekkerbekken te kunnen verkoopen* 2). Het idee dat men om met mooi weer een dag van de natuur te genieten een karrevracht vogels moet dooden, is een totaal foutieve opvatting; en als men dit idee tóch aanhangt, wordt het een vreeselijke ondeugd en verderfelijk voor die natuur! Het *kampeeren* in de natuur en het volop genieten van hare schoonheid, dat is de zaak, waar het om gaat en de met bloedgedrenkte veeren, ingewanden en doode huiden in de weitasch zijn heusch niet de na te jagen begeerlijkheden. 3) Het wordt hoog tijd, dat iedereen hoort en leest in de duidelijkste woorden, dat nergens en nooit in historische tijden zóóveel in 't wild levende dieren hebben bestaan, dat cultuurvolken ze niet spoedig konden uitroeien met hunne moderne vernielings-werktuigen. Als redeneerende wezens is het onze plicht om de lessen van deze geschiedenis ter harte te nemen inplaats van blindelings door te razen totdat we alles hebben vernield.

Uit hoofdstuk II: »Uitgeroeide soorten van Noord-Amerikaansche vogels«, haal ik de volgende passages: 1) Voor goed-opgevoede, gecivilizeerde menschen is het een *misdad* om een bepaalde *soort* van dier geheel uit te roeien; het is een misdad jegens hun kinderen en hun nageslacht. 2) Maar de mensch, de schaamteloze vernielers van de heerlijke scheppingen der natuur, doet dit tóch, met de eene soort na de andere. Volle 10 pCt. van de menschheid bestaat uit menschen die parken vernielen, bosschen ten gronde richten en levende wezens vermoorden *zonder eenige cultuurnoodzaak*. Het zijn harde woorden, maar ze zijn absoluut-waar. Het hoog-morale instinct van die menschen is totaal afwezig (alleen met *drang* kan men ze zóóver krijgen dat ze »doen alsof«).

Indien men voor een zaak vecht met zijn heele verstand, hart en ziel, zooals Dr. Hornaday, directeur van den dierentuin in New-York, ook doet zooals men ziet, dan moet men tegenover zijn vijanden staande, zichzelf goed inprenten de volgende schoone woorden:

Steh fest — tu recht — kehr dich nicht dran,
wenn dich auch tadelt mancher Mann;
der muss noch kommen auf der Welt,
der tut, was jedem Narr gefällt!

Dordrecht.

P. J. BOLLEMAN VAN DER VEEN.